

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοιχτό.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρεχεὶ τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου ἕκτη κι' εἰκοστή,
ἀρραδωνιάσθ' ἡ κόρη τοῦ Κωστή.

Διακόσια εἴκοσι ὀκτώ,
καὶ τὸ κεφάλι μου πηκτό.

Τὸ περίσσευμα καὶ πάλι
ὁ καθεὶς Ρωμῆος ἄς ψάλλῃ.

Τελείωσε τὸ ζήτημα τὸ Οἰκονομικόν
καὶ ρήτορες ὠμίλησαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
εὐρέθη δὲ περίσσευμα πολὺ σημαντικόν
καὶ δὲν πιστεύομεν γι' αὐτὸ κανέναν ν' ἀμφιβάλλῃ.
Καθεὶς τὸ ἐσυζήτησε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
καὶ δὴ τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ὁ Λογιωτάτου.

—*—

Ἄν δέ, καθὼς εἰξεύρετε, ζητιᾶνοι πειναλέοι
κάθε στιγμὴ φορτόνωνται 'στοῦ Βασιλεῖα τῇ ράχῃ
καὶ ὁ καθένας εἰς αὐτὸν ὀδύρεται καὶ κλαίει
κι' ὅλοι παράδες τοῦ ζητοῦν γιὰ τᾶδειο των στομάχι.
αὐτοὶ μὲ τὸ περίσσευμα ποσῶς δὲν ἔχουν σχέσιν
κι' οὔτε τὰ πράγματα ἔμπορουν νὰ μεταβάλουν θέσιν.

—*—

Κι' ἂν ἡ Ἀντιπολίτευσις μὲ πόνο τσαμπουνᾷ
πῶς ὁ κυρίαρχος λαὸς λιμώττει καὶ πεινᾷ,
καὶ τοῦτο τὸ περίσσευμα ποσῶς δὲν ἐλαττώνει,
μὰ ὅσο πάει πρὶν πολὺ μακραίνει καὶ τεντώνει.
Καὶ ἂν ὀκτὼ χιλιάδες Ἄν φυτρώσουν μὲς 'στὴ μέση,
ἀλλ' ὅμως τὸ περίσσευμα βεβαίως δὲν θά πέσῃ.

—*—

Κανέναν τὸ περίσσευμα δὲν εἴμπορεῖ νὰ σβύσῃ...
ὁ Κύριος ἐλάλησε καὶ τίς οὐ προφητεύσει ;
Λέων ἐρεύξεται, παιδιὰ, καὶ τίς οὐ φοβηθήσῃ ;
Χαρίλαος ὠμίλησε καὶ τί οὐ περισσεύσει ;
'Ο κύριος Χαρίλαος τὸ εἶπε καὶ θά γίνῃ,
τὸ θέλει κι' ὁ Σιμόπουλος ἀληθινὸ νὰ μείνῃ.

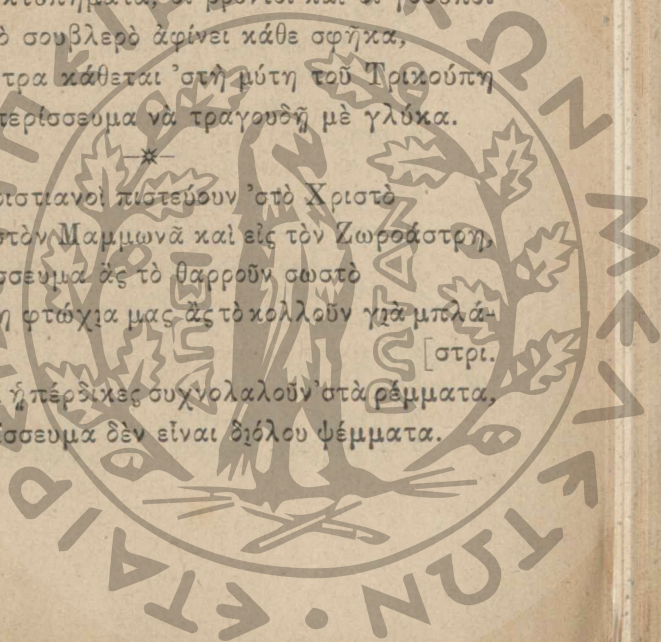
—*—

Τελείωσε τὸ ζήτημα τὸ Οἰκονομικόν
μετὰ σφοδρὰν συζήτησιν πολλῶν μανιακῶν,
καὶ παύουν τὰ κτυπήματα, οἱ βρόντοι καὶ οἱ γδοῦποι
καὶ τὸ κεντρί τὸ σουβλερὸ ἀφίνει κάθε σφήκα,
καὶ μὴ γαλιάντρα κάθεται 'στὴ μύτη τοῦ Τρικουπῆ
κι' ἀρχίζει τὸ περίσσευμα νὰ τραγουδῇ μὲ γλύκα.

—*—

Ὅσοι καλοὶ Χριστιανοὶ πιστεύουν 'στὸ Χριστὸ
καὶ ἀπιστοῦν 'στὸν Μαρμωνα καὶ εἰς τὸν Ζωροάστρη,
ἐκεῖνοι τὸ περίσσευμα ἄς τὸ θάρρουν σωστὸ
καὶ 'στὴ μεγάλη φτώχεια μας ἄς τὸ κολλοῦν γιὰ μπλά-
[στρι.

Κι' οἱ κοῦκοι καὶ ἡ πέριχες συχνολαλοῦν 'στὰ ρέμματα,
πῶς ἔχομε περίσσευμα δὲν εἶναι διόλου φέμματα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

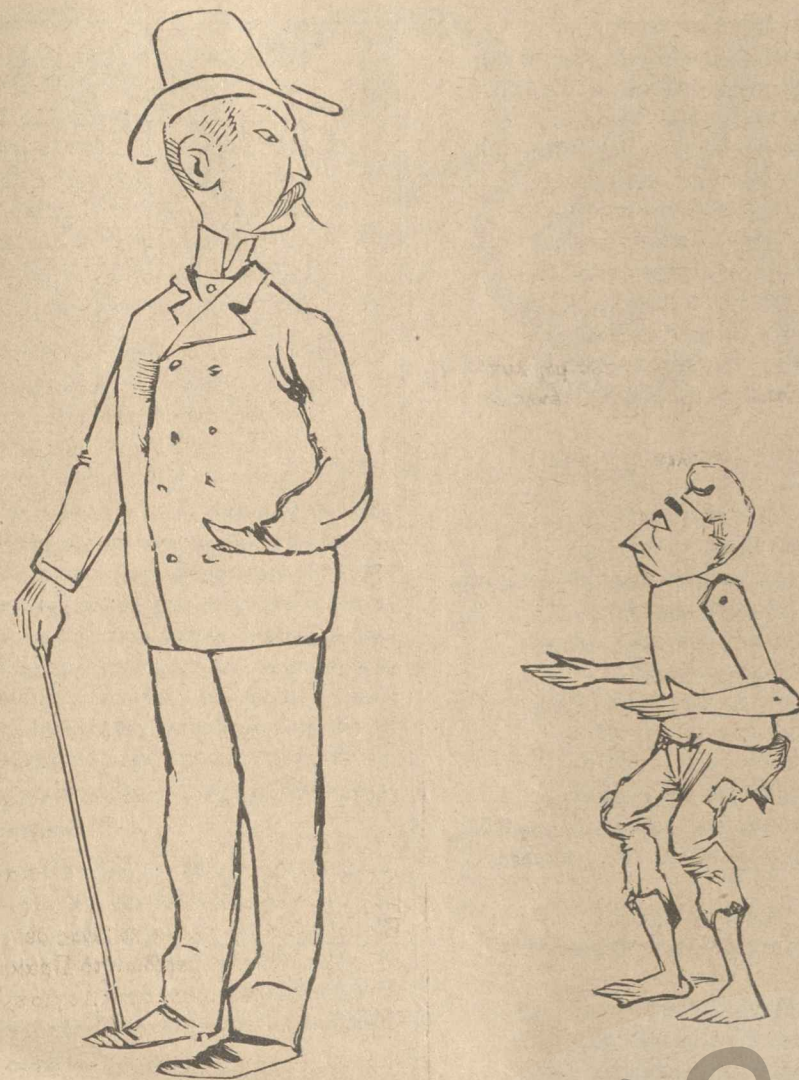
- Π.—Συλλογισμένος φαίνεσαι...
Φ.—'Αλήθεια, Περικλέτο...
δ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα εἰς κόρακας ἔρρετω.
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, οὐτιδανὲ κασσίδη;
ἐλα κουκιά μὲ ρήγανη, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.
Π.—Μωρὲ τί ἔχεις σήμερα;
Φ.—Τί θέλεις νᾶχω πάλι;
Καρηδορία, Περικλῆ, μοῦ ἔρχεται μεγάλη,
ἀηδιάζω, ναυτιῶ, γελῶ, λυποῦμαι πλήττω,
χασιμῶμαι, τρέχω, στέκομαι, ριγῶ, κρυόνω, φρίττω,
ξυπνῶ, κοιμοῦμαι, ὀμιλῶ, ἀποπατῶ καὶ τρώγω,
τοὔτέστι πάντα βρίσκομαι 'στὰ ἴδια μ' ἕνα λόγο.
Π.—Καὶ τί μὲ μέλει, μασκαρά, τί κάνεις καὶ δὲν κάνεις;
Φ.—Τὰ ἴδια πάντα, Περικλῆ... Τρικούπης—Δεληγγιάννης,
βουλή, Δεδίδης, ρήτορες, Ροζοῦ μὲ τὰ τσουλούφια,
Ράλλης, Μπασιάς, Αὐγερινός, Ρικάκης μὲ τὴ σκούφια,
ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, μεγάλη φασαρία,
'στὴ μέση βῆμα ξόλινο, τριγύρω θεωρεῖα,
ἐγκάθετοι τοῦ κόμμικτος καὶ ἄλλοι πεινασμένοι,
κυρία συμπολίτιδες καθὼς καὶ τόσοι ξένοι,
μεγάλα νομοσχέδια, ἐπερωτήσεις τόσαι,
βρισιαῖς, κλωτσιαῖς, σκουνητήματα, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
'Α! ἐλα τὰ 'σιχάθηκα, καύμενε Περικλέτο...
δ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα εἰς κόρακας ἔρρετω.
'Ας κάνουν ὅ,τι ἀγαποῦν, ὅς σκούζουν, ὅς καπνίζουν,
ὅς 'βρίζονται, ὅς δέρνονται, ὅς δέρνουν, ὅς ψηφίζουν,
Φιλιππικούς νυχήμερον κι' ἄρᾳς ὅς ἀπαγγέλλουν,
ὅς 'δρίσκουν Ἰσοζύγια καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλουν,
ὅς γράφουν Νομοσχέδια περὶ ἀποτριώντων,
μὲ λύσαν ὅς χειροκροτοῦν τὰ πλήθη τῶν πεινώντων,
ὅς ὀμιλῶν ὁ Τσαρλαμπᾶς, ὁ Νέγγρης, ὁ Μπουφίδης,
ὅς ἐξελέγχῃ τοὺς κακοὺς ὁ παστρικός Δεδίδης,
ὅς ἐπιτίθεται δριμύς κατὰ τοῦ Ὑπουργείου
κι' ὅς χώνεται ἡ μύτη του 'στὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου,
ὅς στέκουν, ὅς σηκώνονται, ὅς κάθονται, ὅς σκύδουν,
ὅς βγάζουν τὰ παπούτσια των, τὰ πόδια των ὅς τρίβουν,
ὅς γίνεται κατακλυσμός, ὀχλοδοι κι' ἀντάρα,
ἐγὼ γὰρ ἐλα, Περικλῆ, δὲν δίνω μιὰ πεντάρα
καὶ οὐτ' ἐνδιαφέρομαι ποσῶς περὶ σταφίδος,
πολὺ δὲ ὀλιγώτερον περὶ τῆς Κωπαίδος.
Π.—Κι' ἐγὼ, καύμενε Φασουλῆ, τὰ ἴδια ὑποφέρω
καὶ δλοένα σ' ἐρωτῶ γιὰ πράγματα ποὺ ξέρω,
ἀν καὶ μοῦ φαίνονται σαχλά ὡς εἶδος μελιτζάνης...
Φ.—Περὶ Πετρεᾶ 'στὴν βουλήν ὀμιλῆσε ὁ Τζάννης,
κι' ἦτον ὁ λόγος του αὐτὸς μεστὸς ἀγρίας φρίκης,
ὁ δὲ Πετρεᾶς, Περικλῆ, ἐστὶν Εἰρηνοδόκης.

'Ανῆλθε οὖν μετὰ χολῆς ὁ Τζάννης ὁ Λατίνος
καὶ τὸν Πετρεᾶν ἄρχισε νὰ ὀνομάζῃ κτήνη,
τουλουμοτύρι, ταραμᾶ, φαρούλι, κουνουπίδι,
ἀμοῦργι, κατακάθισμα, ντολμᾶ, κεφτέ, κρημνὶ,
μαντρόσκυλο, παληρόσκυλο, τοῦ καραδίου σκύλη,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς καὶ πρώτη πατσάδουρα.
Τοιαῦτα λέγοντος αὐτοῦ τοῦ εἶπαν νὰ κατέβῃ,
ἀλλὰ ὁ Τζάννης, Περικλῆ, πρὸς τὰς φωνὰς κατέβη
καὶ δεῦτερον Φιλιππικὸν ἀρχίζει τοῦ Πετρεᾶ,
ἐνῶ σημαίνει δυνατὰ ὁ κώδιον τοῦ 'Ανδρέα.
Ἐγὼ Πετρεᾶν ντόμινουμ νὸν βέλο χαμπούρε,
ἐτ νόστραμ πατσιέντσιαμ ἀντ φίνις ἀμποῦτερε;
Πετρεᾶς ἐστ ὀρρίμπιλις ἐτ μάλα ἐστ νατοῦρα,
σέμπερ τουλουμοτύριουμ ἐτ πρίμα πισαδόουρα.
Τοιαῦτα λατινίζοντας τοῦ εἶπαν νὰ κατέβῃ,
ἀλλὰ καὶ πάλιν, Περικλῆ, πρὸς τὰς φωνὰς κατέβη
καὶ τριτὸν Δημοσθενικὸν κατὰ Πατρεᾶ σκούζει
καὶ τὸν Πετρεᾶ τὸν πτωχὸ πατόκορφα τὸν λούζει.
Κι' ἀφοῦ τὸν ἐξετίναξε μὲ ἐλα τὰ σωστά του
εἶδα 'στὸ βῆμα ν' ἀναβῇ καὶ ὁ Λογιωτάτος,
καὶ ἡ μεγάλη γλώσσά του ἀμέσως πέρνει δρόμῳ
καὶ γιὰ τὸ Ἰσοζύγιον μᾶς λέγει ἐν συντόμῳ
πῶς εἶναι ἀληθέστατον χωρὶς ἀμφιβολίαν
κι' ὑπάρχει πλούτος ἀφθονος ἀνὰ τὴν Θεσσαλίαν,
τοὔτέστι πληθὸς ἀχουριῶν καὶ ἄλλων βοσκημάτων,
καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔλεγε περὶ διὰ γραμμάτων,
καὶ ἤκουε μὲ προσοχὴν ἡ καθερμὰ κυρία
καὶ πρίτς καὶ προῦτς τοῦ 'φώναξαν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.
Βαθέις οὖν Ἑλληνικοὺς λαλήσαντος κι' ἐκείνου,
λαλοῦντος δὲ καθ' ἑαυτὸν καὶ Τζάννη τοῦ Λατίνου
δὲν ἔμεινε καὶ εἰς ἐμὲ κι' εἰς πάντα πειναλέον
περὶ τοῦ περισσεύματος ἀμφιβολία πλέον.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἀφοῦ σοῦ τάπα ἐλα
κι' ἀφοῦ κι' ὁ Μπέης ὁ Κιερμᾶλ ἐτίναξε τὰ κῶλα,
καὶ ἤκουσες τῶν Τζάννηδων καὶ τῶν Λογιωτάτων,
γιὰ ν' ἀποδείξῃς, Περικλῆ, καὶ οὐ διὰ πραγμάτων
πῶς θέρε ἀμιτσίτσει σούντ μούντ σμπιτέρνε
πάρε τὸ ραμπαδόξυλο καὶ τὰ πλευρά μου δέρνε.
Π.—'Αν καὶ δὲν ἔχω σήμερα κουράγιο γιὰ στηλιάρη,
ἐν τούτοις λάβε μερικαῖς πρὸς χάριν σου, σαλιάρη.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Κι' ἐγὼ Ἡμερολόγιον ἐκδίδω δίχως ἄλλο
κι' ὅλους τοὺς Μάρτυρας ἐκεῖ κατὰ σειράν θὰ βάλω,
κι' ἀποκαλύψῃς Φασουλῆ θὰ ἔχωμεν ἀκόμα
κι' ἐξώφυλλον περιεργον μ' ἕνα μονάχα χρῶμα,
κι' ἐπισκοπήσεις τῶν μηνῶν κι' ἔσθ' ὅτε καὶ μαντεῖας
διὰ τὸ μέλλον καὶ παρὸν πολλὰς τε καὶ παντοίας.

Εἰς μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν
λεπτὰ πενήντα ἡ τιμή,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
ἑξήντα καὶ προπληρωμή.

Ὁ Βασιλεὺς μετὰ στολῆς
καὶ ὁ ἐπαίτης Φασουλῆς.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς ντυμένος μὲ κουρέλια
ἐκπλόνει κάτω εἰς τὴ γῆ τὰ ξύλινα τοῦ σκέλι,
καὶ βλέπει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ μάτια σὰν γαρίδα
καὶ τρίβει τὸ στομάχι του μὲ μία κεραμίδα,
καθὼς κι' ὁ ἅγιος Ἰωὴ καθήμενος 'στὸ χῶμα
μὲ κεραμίδι ἐτριβε τὸ ἀρρωστὸ τοῦ σώματος.
'Αλλ' ἔξαφνα ὁ Βασιλεὺς περνᾷ ἐκεῖ κοντά του,
καὶ μόλις βλέπει τὴν μορφήν τοῦ Μεγαλειοτάτου
ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ σηκώνεται ἀπάνω
καὶ κοῦτσα κοῦτσα περπατεῖ καὶ κάνει τὸν ζητιάνου.)

- Φ.—'Ελέησέ με, Βασιλεῖ, κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη,
γιὰ ν' ἀγοράσω σήμερα ὀλίγο ψωμοτύρι.
Β.—Ποῶς εἶσαι σὺ;
Φ.—Ὁ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν δημότης,
ὑπὸς τοῦ Στέμματος, ἐπαίτης καὶ ἱππότης.
Β.—Καὶ τί ζητεῖς;
Φ.—Τί νὰ ζητῶ, μεγάλε Βασιλεῖ μου...
γιὰ τὸ κορμί μου φόρεμα, ψωμί γιὰ τὴν κοιλιά μου.
Παρακαλῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου
νὰ ρίξῃ τίποτα λιανὰ καὶ 'στὸν θεράποντά σου,

καὶ 'στὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν παρακαλῶ εἰπέτε
πῶς τώρα τώρα ὅλοι μας θὰ γίνωμεν ἐπαίται,
καὶ οὔτε 'στὸν περίπατο νὰ πᾶτε θὰ 'μπορήτε,
διότι πάντα καὶ παντοῦ ἐπαίτας θὰ εὐρήτε,
καὶ γύρω σας θὰ ἔρχονται τῶν ἐπαίτων τὰ πλήθη
καὶ τὰ μαλλιά των θὰ τραβᾶν καὶ θὰ κτυποῦν τὰ στήθη,
κι' ἐγὼ θὰ σᾶς φορτώνωμαι ὁ τοῦ Σταυροῦ ἱππότης
καὶ ἡ Μεγαλειότης σας θὰ 'δρῇ τὸν διέβολό της.
(Ὁ Βασιλεὺς αἰσθάνεται συγκίνησιν πολλήν
κι' ἕνα χαρτοῦτσο δίδεται περὶ 'στὸν Φασουλῆν.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου,
φίλω τὸ χῶμα ποὺ πατεῖς, κρατῶ τὰ γόνατά σου.
'Ο! ναί, Μεγαλειότατε, ἀν θέλῃς ν' ἀγαπᾶσαι,
ἐλέησε τὸν Φασουλῆν, παρὰδὲς μὴ, λυπάσαι,
καὶ πάρε με μὲς 'στὴν Αὐλὴ καὶ βάλε με 'στὸ σταθλο,
ποῦ νὰ χαρῆς τὴν φαιλιά καὶ τὸν γαμπρό σου Παύλο.

(Ὁ Βασιλεὺς συγκινηθεὶς 'στὰ λόγια του αὐτὰ
εὐθὺς χαρτοῦτσο δεύτερο 'στὸν Φασουλῆν περὶ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου,
φιλῶ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς, κρατῶ τὰ γόνατά σου.
Εἶναι ἀλήθεια, Βασιλεῦ, πῶς σοῦ γίνα κουνούπι,
μὰ πάρε τὸ περίσσευμα ἐκείνο τοῦ Τρικούπη,
καὶ 'στὸ μπαλκόνι πρόβαλε κι' ἀντὶ νὰ 'πῆς «Παιδιά μου,
καὶ τώρα ὅπως πάντοτε σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,»
μεγάλην γενναιοῦτητα 'στοὺς ὑπηκόους δεῖξε
καὶ ὅλο τὸ περίσσευμα 'στοὺς ἀποκάτω ρίξε,
νὰ 'δοῦμε τὸ περίσσευμα πραγματικὸ πῶς εἶναι
καὶ πῶς δὲν ἔγινε κι' αὐτὸ διὰ τὸ θεαθῆναι.
'Ω! ναί, Μεγαλειότατε, ἂν θέλῃς ν' ἀγαπᾶσαι,
προστάτευσε τοὺς δούλους σου, χαρτοῦτσα μὴ λυπᾶσαι,
κι' ἐλέησ' ἕνα φουκαρᾶ ὁποῦ ἐμπρός σου στέκει...

(Καὶ πάλι τρίτο τοῦ πετᾶ ὁ Βασιλεὺς φουσέκι).

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατέ μου,
τοιαύτην γενναιοῦτητα δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
Μακράν, κουρέλια βρωμερά, μακράν, παπούτσια τρύπια...
ἐπείνασα κι' ἐχόρτασα, ἐδίψασα καὶ ἤπια.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, στολὴ τῶν Βασιλέων,
ἱππότην οὐ χειροτονεῖς ἐπαίτην ψωραλέον.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὅλης,
κι' ἂν ἡ 'Αθήνα ἔγινε τῶν ἐπαιτῶν ἡ πόλις,
πλὴν Βασιλέα ἔχομεν Γεώργιον τὸν πρῶτον,
σωστὸν Παντελεῖμονα ἡμῶν τῶν κεχηνόντων,
κι' εὐεργετῇ τοὺς πᾶσχοντας καὶ τόσους φουκαράδες
κι' ἐπὶ τῆς βασιλείας του κλωτσοῦμε τοὺς παράδες.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν χωρὶς νὰ δμιλῇ
εὐθὺς χαρτοῦτσο τέταρτο πετᾶ 'στὸν Φασουλῆ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου...
ἐγέμισε ὁ κόρφος μου ἀπὸ τὰ δίλεπτά σου.
'Ο ὑψηλὸς μου κύριος ἐλέησε κι' ἐμένα...

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλο ἕνα.)

Φ.—Μπᾶ! σὲ καλὸ σου, Βασιλεῦ, νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
νὰ 'δῇς καθὼς τὸν 'Ιακώβ ἀμέτρητα ἐγγόνια.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλα ἔξη.)

Φ.—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ... ἁμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ...
ποῦ εἶσαι τώρα, Περικλῆ, καὶ σύ, πτωχὴ γυναῖκα!...

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλα δέκα.)

Φ.—Μπᾶ! σὲ καλὸ σου, Βασιλεῦ, μὲ τοῦτα τὰ ἐλέη...
ὦχ! κι' ἂν τὸ πάρουν μυρωδιὰ κι' οἱ ἄλλοι ψωραλέοι!

(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Βασιλεῦς ὁκτὼ μετὰ τὴν
ἐνφ' πλακόνουν ἑξαφνα κι' ἄλλοι πολλοὶ τῶν
καὶ ρίχνονται 'στὸν Βασιλεῦς μὲ χέρι σπασμῶ
καὶ σκούζουν «Μπάρμπα, Βασιλεῦ, γιὰ εἰς
Μὰ φαίνεται ὁ Στάϊκος μετὰ πολλῶν κλητῶν
καὶ ἀραιώνει τὸν σωρὸν χωλῶν καὶ ἀνατίστη
καὶ εὐτὼ πῶς ὁ Βασιλεὺς γλυτώνει καὶ τὸν
κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ σπουδῆς τὰ δίλεπτά του
ἐνφ' δὲ ὁ ταλαίπωρος πηγαίνει κοῦτσα κούτσα
κλητῆρες 'Αστυνομικοὶ τοῦ κλέβουν τὰ χαρτῶνα

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίαις.

Καὶ ἡ γνωστὴ 'Εφημερίς τοῦ Ρούκη μεγαλύνει
κι' εἰς σχῆμ' αὐξάνει προσεχῶς καὶ ὕλην βελτιώνει.
Μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς ὁ κόσμος θ' ἀπορίσκει
πολλὰ στοιχεῖα ἔφερε καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι
καὶ πλούσια κοσμήματα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
καὶ τόσους νεωτερισμούς, σημαντικούς τὰ μάλα.
Καὶ ἔμως μ' ἔλα τὰ καλὰ ποῦ σκέπτεται νὰ κάνει
ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ καθόλου δὲν αὐξάνει,
κι' ἂν περὶ ὧν θέλετε νὰ μάθῃς 'ἐν ἐκτάσει
τὴν νέαν 'Αγγελίαν τῆς καθένας ἀς διαβάσῃ.

Λογιστικὴν ἂν θέλῃς 'στ' ἀλήθεια νὰ σπουδάσῃς
μὲ τὸν 'Αλφρέδο Μπότση νὰ πᾶς νὰ λογαριάσῃς.
Εἰς τὴν διπλογραφίᾳ κανένας δὲν τοῦ θγαίνει
κι' εἰς τῶν 'Εφημερίδων τὸ Πρακτορεῖον μένει.
Αὐτὸς εἰξεύρει μόνον ἀπὸ Λογιστικὴν,
'Εμπορικὴν συνάμα καὶ Στρατιωτικὴν.

'Αγγέλλομεν καὶ πάλιν πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
πῶς 'στῶν 'Εφημερίδων πωλοῦν τὸ Πρακτορεῖον
τὸ τεῦχος μας ἐκείνο τὸ Πανηγυρικόν,
ποῦ ἐξεδόθη χάριν ὀλίγων λιανικῶν.
Καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην ἀγγέλλομεν ἀκόμη
πῶς ἤδη ἐξεδόθη καὶ χιλιάς ἐδόθη.

'Στὸ ἄλλο φύλλο θάχωμε κι' ὀλίγα Συριανά,
ὁποῦ καμπόσοι Συριανοὶ θὰ πάρουν τὰ βουνά.

'Ασπὶς τῶν Χριστουγέννων, ἐδῆκε πρῶτον μέρος,
διήγημα τοῦ Δίκεως καὶ πλήρες ποικιλίας,
Πανὰς ὁ Παναγιώτης μετέφρασ' ἐλευθέρως
κι' ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκδίδουν μετὰ φιλοκαλίας.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω,
μὲ ἐνοδοχεῖον Εὐδῆ,

πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
κι' ἀπὸ τοῦδε συνορευεῖ
ὅπῃ 'στὸ λάδι πρὶν 'στὸ ἔλδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα,

μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
ποῦταν ἄλλοτε μαμνὴ.

Γύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.